

ČERVEN 2016

ZAVALITÁ DŘEVĚNÁ RYBÁŘSKÁ LOĎ BYLA NABARVENÁ SVĚTÁCKOU KOMBINACÍ brčálově zelené a citronově žluté barvy. Dokud byly barvy čerstvé, dodávaly lodi atmosféru šťastné bezstarostnosti. Ale to už bylo skoro před dvaceti lety. Působení slunce a moře z ní dojem vitality smylo a zanechalo lodi na zlověstné mořské hladině jen vzhled bledé bezkrevnosti.

Dva jamajští rybáři pracující na *Javině* si však s jejím zchátralým zevnějškem dělali pramalé starosti. Momentálně je zajímalo jen to, jestli je čadící motor doveze až k domovskému ostrovu dříve, než voda z děr v trupu stihne zaplavit lodní pumpu.

„Rychle s tou návnadou, dokud tuňáci berou.“ Starší muž postával na zádi a ručně rozprostíral po boku dlouhý provaz.

„Klídek, strejdo Desmonde.“ Mladší muž bral malé kousky makrely a napichoval je na řádku rezavých, ručně vyráběných háčků. „Slunce je nízko, ryby u břehu budou brát dál.“

„Slunce na návnadu nečeká,“ hrábnul Desmond po laně s návnadami, přehodil ho přes bok lodi a konec připevnil k úvazníku na zábradlí. Došel ke kormidelně, aby pohnul s plynovou pákou, ale místo toho se zarazil a nastražil uši. Nad starým dieselovým motorem lodi se neslo podivné hluboké dunění, připomínající hřmění hromu.

„Co to je, strejdo?“

Desmond zavrtěl hlavou. Všiml si, že ve vodě na levoboku se začíná rýsovat nějaký velký kruhovitý útvar. *Javina* zaskřípěla a zanaříkala pod neviditelným nárazem podvodní tlakové vlny. Nedaleko od ní vybuchla na hladině zpěněná

koule bílé vodní tříště a rozprskla se několik metrů nad hladinou. Doprovázelo ji bublající soustředné vlnění, které se začalo šířit po hladině. Obklopilo malou rybářskou loď a prudce ji rozkymácelo. Desmond se rychle chytil kormidla, aby neupadl.

Jeho synovec zavrával do strany, oči vytřeštěné úžasem. „Co to je?“ „Něco pod vodou.“ Desmond se chopil kormidla, až mu zbělely klouby na rukou, zatímco loď se nebezpečně nakláněla ke straně.

Loďka se chvíli potácela na hranici převržení a pak, jakmile je vlna minula, se narovнала. *Javina* se zase usadila na klidném povrchu, zatímco vířící kruhová vlna se sunula dál od ní.

„To bylo šílené!“ vykřikl synovec a podrbal se na hlavě. „Co se to tam sakra děje?“ Rybářská loďka byla vzdálená přes třicet kilometrů od Jamajky. Pobřeží ostrova se dalo na obzoru spíš tušit než vidět.

Desmond pokrčil rameny a nasměroval loď směrem od epicentra vzdalující se erupce. Odešel z přídě. „Koukni na ty lodě. Určitě hledají ropu.“

Asi dva kilometry od *Javiny* plula velká průzkumná loď za menším oceánským člunem. Před lodí se zlehka pohupovala oranžová motorová loď pro posádku. Všechny tři se blížily rovnou k *Javině* – anebo, přesněji řečeno, k místu podvodní exploze.

„Strejdo, jak se můžou jen tak prohánět v našich vodách a odpalovat tu nálože?“

Desmond se pousmál. „Když máš takhle velkou loď, můžeš si plout, kam se ti zachce.“

Jak se malá armáda přibližovala, ve vodě kolem *Javiny* se začaly z hlubin vynořovat útržky různých věcí, včetně kusů mrtvých ryb a mořských tvorů roztrhaných obří explozí.

„Tuňák!“ zvolal synovec. „Zabili nám tuňáka.“

„Najdeme si jiného,“ zamumlal Desmond s očima upřenýma na blížící se průzkumnou loď. „Asi bychom se měli raději ztratit.“

„To teda ne – ne dokud jim neřeknu, co si o tom myslím.“

Synovec se natáhl, energicky otočil kormidlem a zamířil s *Javinou* k velké lodi. Modrá loď zaznamenala změnu kurzu, vyrazila dopředu a za pár minut byla u nich. Dva snědí muži na lodi nevypadali jako Jamajčani, což se jen potvrdilo, když promluvili podivně zbarvenou angličtinou.

„Teď odtud musíte odplout,“ oznámil lodivod.

„Tohle jsou naše loviště,“ prohlásil synovec. „Podívejte se kolem sebe. Zabili jste nám všechny ryby. Dlužíte nám za ušlý zisk.“

Lodivod na ně zíral bez sebemenšího náznaku pochopení. Přiložil ke rtům vysílačku a stručně do ní něco pronesl. Bez dalšího slova k rybářům nastartoval motor a odplul s lodí pryč.

Mohutný černý trup průzkumné lodi dorazil k *Javině* o chvíli později a zahalil ji svým obřím stínem. Neohrožení rybáři začali rozzlobeně křičet na posádku mužů míhajících se na jejích palubách.

Ale zchátralé lodi, která se pohupovala pod nimi, nikdo z nich nevěnoval pozornost. Až do chvíle, kdy se u zábradlí objevili dva muži oblečení do lehkých khaki oděvů. Změřili si *Javinu* pohledem a potom zvedli k ramenům kompaktní útočné pušky.

Desmond vši silou strhl plynovou páku dopředu a zatočil kormidlem, ale vzápětí se ozvaly dvě duté rány. Jeho synovec s vytřeštěnými očima zíral na dva 40mm granáty vystřelené z granátometů připevněných k útočným puškám, které dopadly na palubu *Javiny* a odrazily se mu od nohou.

Pak celá kormidelna zmizela v jediné jasně rudé ohnivé kouli. Dým a plameny šlehaly k azurovému karibskému nebi nad *Javinou*, která se překulila za poškozeným kýlem. Vybledlá zelenožlutá loďka byla náhle černá jako uhl a rychle se nakláněla.

Stará loď chvíli balancovala, jako by zaváhala, a pak bez rozloučení zmizela pod vlnami.

2

ČERVENEC 2016

MARK RAMSEY SI DOVOLIL LEHKÝ ÚSMĚV. KDYŽ UHÁNĚL KOLEM HLAVNÍ TRIBUNY, sotva dokázal ovládat pocit nezkrotné euforie. V nose ho šimral drsný pach benzínu a spálené gumy, zatímco do uší mu i přes řev automobilu doléhalo povzbuzování přihlížejícího davu. Jeho radost nepramenila pouze z nádherného pocitu závodění na okruhu; zámožného kanadského průmyslníka vzrušoval zejména fakt, že zaujal vedoucí pozici a do konce zbývají už jen dvě kola.

V závodním voze Bugatti typu 35 Grand Prix ve třídě veteránů na oválném okruhu představoval Mark nadějněho favorita. Lehké, čiperné modré francouzské Bugatti s ikonickým chladičem ve tvaru koňské podkovy bylo přece jedním z nejúspěšnějších závodních aut své doby. A přeplňovaný osmiválec Ramseye určitě nenechá vzadu za konkurenty.

Rychle se oddělil od skupinky rozmanitých veteránů, až na tmavě zeleného Bentleye, který se stále držel několik délek za ním. Těžké britské auto s otevřenou čtyřsedadlovou konstrukcí Le Mans se ale v nakloněných zatáčkách Old Dominion Speedway nemohlo malému Bugatti rovnat.

Ramsey věděl, že má vítězství v kapse. Vyjel z druhé zatáčky, dupnul na plynový pedál, prohnal se po rovince a už podruhé předjel Stutz Bearcat. Před očima se mu mihla bílá vlaječka, která signalizovala poslední kolo. Ramsey si dovolil letmý pohled stranou do davu, a tak si nevšiml, že nebezpečný Bentley ho začíná dohánět.

Zabrzdl a hned nato speciálním závodnickým pohybem nohy podřadil, aby Bugatti bezpečně, nízkým obloučkem provedl další zatáčkou. Robustnější Bentley byl nucen si víc zajet, takže přišel o drahocenné metry. Když ale vyjel

ze zatáčky, s řevem prudce vyrazil kupředu. Auto vybavené turbokompresorem Rootes, který mu prostupoval přední klikovou skříní jako stříbrné beranidlo, zavyl, jak jeho řidič dupnul na plynový pedál a zařadil vyšší rychlost.

Ramsey pohlédl do zpětného zrcátka na přístrojové desce. Silnější Bentley už byl na dvě délky od něj a celé zrcátko teď vyplňovala impozantní oblá maska jeho chladiče. Ramsey držel nohu na plynu po celé rovince, tak dlouho, jak to jen šlo, v poslední chvíli tvrdě zabrzdil a vrhnul se s Bugatti do poslední zatáčky.

Bentley zase ztratilo drahocennou rychlost, jak jeho řidič zabrzdil o něco dříve a pustil se do zatáčky zešíroka. Pneumatiky mu zakvílely, jak se snažily udržet na zemi, a Bentley začal Bugatti znovu dohánět. Jeho řidič byl evidentně zkušený závodník. Dokázal z toho velkého démona vytřískat maximum.

Ramsey pevně sevřel volant a vlekl Bugatti zatáčkou. Tím, že zabrzdil příliš pozdě, ocitl se v zatáčce na nevýhodné trase. Měl co dělat, aby auto udržel na dráze, a do toho uslyšel další zakvílení Bentleye „Blowera“, který za ním začínal zrychlovat.

Bentley byl na trati hodně vysoko, ale řidič už mu srovnal kola, aby zakončil oblouček. Hned v okamžiku, kdy dokázal srovnat volant, už stál Ramsey zase celou vahou na plynovém pedálu. Ve chvíli, kdy vjížděli na cílovou rovinku, už ho ječící Bentley téměř dohnal a předkem byl na úrovni jeho zadního nárazníku.

Byl to klasický závěrečný souboj lehké finesy s hrubou silou. Motor Bugatti měl se svými 140 koňskými silami skoro o stovku méně než Bentley, ale britský kolos byl zase skoro o tunu těžší.

Obě auta se řítily rychlostí přes 160 kilometrů v hodině a rapidně se blížila k cíli. Ramsey viděl, jak se v cíli třepotá kostičkovaná vlajka, a cítil, jak mu buší srdce. Bugatti dosud vedlo, ale Bentley ho neustále doháněl. Oba veterány burácely bok po boku po závodní dráze jako dva mechaničtí dinosaurové moderní doby.

Těsně přes cílovou čárou hrubá síla zvítězila. Bentley na poslední chvíli poskočil dopředu a předstihl Bugatti o pár centimetrů. Když ho Bentley míjel, Ramsey přejel pohledem po jeho kokpitu. Řidič působil v okamžiku vítězství absolutně vyrovnaně, loket nenuceně opřený o dvířka. Navzdory tomu, co kázal protokol, se Ramsey rozjel přes závodíště, zatímco ostatní účastníci ještě obkroužili okruh, než zamířili do boxů.

Ramsey zaparkoval Bugatti vedle svého speciálně upraveného luxusního autobusu a rozhlédl se po štábu mechaniků, kteří hned začali kontrolovat auto a zvedat ho na krytý vlek. Zvědavě sledoval, jak nedaleko od něj zastavuje vítězný Bentley.

Britský vůz nenajel na žádný přívěs a nevrhnul se na něj žádný tým mechaniků. Na vítěze čekala jen přitažlivá žena se křtící skořicových vlasů, usazená na skládacím křesílku vedle krabice s náradím a přenosné chladničky.

Z Bentleye vylezl vysoký štíhlý muž a opětoval ženino vášnivé objetí. Sňal si závodnickou helmu a prsty si projel hustým porostem černých vlasů, jež lemovaly ostře řezanou, opálenou tvář. Muž se otočil na Ramseye, který se k němu blížil s napřaženou rukou.

„Gratuluji k vítězství,“ řekl Ramsey a snažil se v sobě potlačit zklamání. „To je poprvé, co mě a mé Bugatti někdo předjel.“

„Tenhle starý válečný oř v sobě na poslední chvíli našel ještě jiskru energie,“ poplálal řidič nárazník Bentleye. Jeho modrozelené oči téměř dokonale ladily s barvou vozu a jiskřily bystrostí, kterou Ramsey viděl v životě jen zřídka. Řidič vypadal jako člověk, který nejen jezdí, ale i žije na plný plyn.

Ramsey se usmál, protože mu bylo naprosto jasné, že to nebylo auto, ale řidič, kdo ho porazil.

„Jmenuji se Mark Ramsey.“

„Dirk Pitt,“ odpověděl řidič. „A tohle je moje žena Loren.“

Ramsey si potřásl rukou s Loren a všiml si, že zblízka je ještě atraktivnější.

„Vaše Bugatti mě fascinuje,“ řekla. „Na svou dobu to bylo úžasné elegantní auto.“

„Taky je radost ho řídit,“ odvětil. „Tohle auto vyhrálo v roce 1928 Targa Florio.“

Během jejich rozmluvy Markův tým mechaniků naložil francouzský vůz dozadu do taháče. Loren poznala logo natištěné na jeho boku – logo rudého medvěda grizzlyho s krumpáčem mezi zuby.

„Mark Ramsey... vy jste ředitel Důlní a průzkumné společnosti Bruin.“

Ramsey se na Loren podíval úkosem: „Ve Státech mě příliš mnoho lidí nezná.“

„Nedávno jsem se zúčastnila delegace, která procházela vaše zlaté doly na řece Thompson v Britské Kolumbii. Zapůsobilo na nás, s jakou ohleduplností vůči životnímu prostředí celá ta operace probíhá.“

„Důlní průmysl má dost nechvalnou minulost, ale není žádný důvod, aby se to nezměnilo. Vy jste kongresmanka?“

„Zastupuji sedmý okrsek státu Colorado.“

„Ale jistě, kongresmanka Loren Smithová. Obávám se, že během návštěvy americké kongresové delegace jsem byl mimo město. Bohužel, musím dodat. Co vás na mých dolech zajímalo, smím-li se zeptat?“

„Sloužím ve sněmovním podvýboru pro životní prostředí a momentálně hledáme nové cesty, jak hospodařit s našimi přírodními zdroji.“

„Dejte mi prosím vědět, pokud se objeví nějaká možnost, jak bych mohl pomoci. Neustále hledáme nové bezpečné způsoby těžby.“

„To je od vás velmi hezké.“

Pitt složil Lorenino skládací křesílko a naložil ho dozadu do Bentleye. „Pane Ramsey, nechťel byste se k nám připojit na večeři?“

„Obávám se, že budu muset chytit letadlo do Miami, kde se mám sejít s klienty. Snad příště, až se ocitnu ve Washingtonu.“ Podíval se na Pitta s výzvou v očích: „Rád si s vámi a vaším Bentleyem dopřeju další kolo.“

Pitt se usmál: „Dostat mě za volant nedá nikdy mnoho přemlouvání.“

Pitt nasedl do Bentleye a nastartoval. Loren si za okamžik přisedla vedle něj.

Ramsey zavrtěl hlavou: „Vy nemáte vlek?“

„Tenhle Bentley je stejně dobrý na silnici jako na závodní dráze,“ zazubil se Pitt a rozjel se. Ramsey se díval, jak mu ještě oba zamávali.

Loren se otočila na Pitta a usmála se: „Řekla bych, že tvůj štáb na pana Ramseye moc velký dojem neudělal.“

Pitt natáhl ruku a pohladil svou ženu po koleni: „O čem to mluvíš? Mám tu nejsvůdnější šéfku štábu na planetě.“

U brány si vyzvedl trofej a potom opustili areál závodní dráhy ve virginském Manassasu. Minuli nedaleký pomník bojiště z občanské války, pak Pitt najel na mezistátní dálnici 66 a vydal se přímoú čarou směrem k Washingtonu, D. C. Na nedělní odpoledne byla doprava celkem řídká, takže mohl Pitt jet maximální povolenou rychlostí.

„Zapomněla jsem ti říct,“ překřikla Loren řev otevřeného auta, „že když jsi závodil, volal mi Rudi Gunn. Potřebuje si s tebou promluvit o situaci v Karibiku, kterou teď sleduje.“

„Nemohlo to počkat do zítřka?“

„Volal z kanceláře, takže jsem mu řekla, že se u něj zastavíme cestou domů.“ Loren se na manžela usmála; věděla, že jeho nezájem je jen předstíraný.

„Když myslíš.“

Pitt minul předměstí Rosslyn, zatočil na George Washington Parkway a vydal se po ní na jih kolem řeky Potomac. Impozantní Lincolnův památník z bílého mramoru se ještě leskl ve slábnoucím slunečním světle, když Pitt odbočil ke vchodu čnící zelené prosklené budovy. Projel s Bentleyem kolem strážní

budky a zaparkoval v podzemní garáži poblíž výtahu, kterým se nechali vyvézt až do desátého patra.

Vstoupili do hlavního stanu Národní podmořské a námořní agentury NUMA, federální agentury pověřené správou moří. Jako ředitel NUMA šéfoval Dirk Pitt rozsáhlému štábu mořských biologů, oceánografů a geologů, kteří monitorovali oceány s pomocí flotily výzkumných lodí rozmístěných po celé zeměkouli. Dál agentura využívala oceánských bójí, podvodních kluzáků, a dokonce i malé flotily letadel, které všechny byly napojeny na sofistikovanou satelitní síť, jež umožňovala nepřetržitý monitoring počasí, stavů moře, dokonce i ropných skvrn, a to prakticky v reálném čase.

Dveře výtahu se otevřely do moderního prostoru, kde sídlilo vysoce výkonné agenturní počítačové oddělení. Za vysokou obloukovou stěnou, před kterou se Loren s Pittem ocitli, se s tichým hukotem ukrýval superpočítačový systém IBM Blue Gene. Na stěně se rozprostíralo ohromné zobrazovací zařízení, ze kterého zářil nejméně tucet barevných grafik a diagramů.

U centrálního ovládacího pultu před videostěnou pracovali dva muži. Menší z nich, šlachovitý chlapík v brýlích s kostěnými obroučkami, si Loren a Pitta všiml jako první a vyskočil, aby je přivítal.

„Dobře že jste se mohli stavit,“ pozdravil je Rudi Gunn s úsměvem. Byl to bývalý námořní velitel, který na Námořní akademii exceloval jako nejlepší z ročníku a nyní pracoval u Pitta jako zástupce ředitele. „Jak se dařilo na závodech?“

„Řekl bych, že starý W. O. Bentley by na mě byl dneska hrdý,“ usmál se Pitt. „Co vás, chlapci, přivedlo do kanceláře teď v neděli?“

„Máme starosti s Karibikem. Hiram by ti řekl víc, ale zdá se, že jižně od Kuby se objevila skupina neobvyklých mrtvých zón.“

Trojice přistoupila k ovládacímu pultu, kde seděl ředitel počítačových zdrojů NUMA Hiram Yaeger a něco ťukal do klávesnice.

„Dobré odpoledne, pane a paní Pittovi,“ pozdravil, aniž by zvedl oči. „Prosím, posadte se ke mně.“

Yaeger, zapálený nonkonformista, měl dlouhé vlasy svázané do ohonu a byl oblečený, jako by právě vylezl z motorkářského baru. „Nerad vás ruším o víkendu, ale s Rudim jsme měli za to, že by vás mohlo zajímat, co jsme dnes objevili na satelitních snímcích.“

Ukázal na horní roh videostěny, kde se rozkládal veliký satelitní snímek Mexického zálivu a Karibského moře. „Tohle je standardní fotografický pohled. A teď vám ukážu digitálně vyčištěný snímek.“

Objevila se druhá fotografie, která tu původní překryla směsicí zářivých barev. Podél východního pobřeží Mexického zálivu vystupoval jasně rudý obloukový pás.

„Co znamená ta rudá linie?“ zeptala se Loren.

„Mrtvá zóna, soudě podle její intenzity, někde u řeky Mississippi,“ odpověděl Pitt.

„Přesně tak,“ souhlasil Gunn. „Satelitní zobrazování umí detekovat změny v odrazech světla od hladiny oceánu, které vypovídají o obsahu organických látek ve vodě. Moře u řeky Mississippi tvoří přímo učebnicovou mrtvou zónu. Bohatství živin v řece, které pocházejí z hnojiv a dalších naplavených chemikálií, vede k výbušnému růstu planktonu – říká se tomu vodní květ. Ten ale vyčerpává kyslík obsažený ve vodě, což vede k hypoxickým podmínkám, které zabijí veškerý život v moři. Oblast u delty Mississippi je klasická mrtvá zóna, která dělá vědcům starosti už mnoho let.“

Loren hleděla na dlouhá purpurová pásma v pobřežních vodách od Texasu po Alabamu. „Netušila jsem, že jsou tak agresivní.“

„Jejich intenzita se koncentruje hlavně na deltu,“ odpověděl Gunn, „ale následky pak sahají mnohem dál.“

„To je sice pěkné,“ namítl Pitt, „ale o mrtvé zóně u Mississippi víme už léta.“

„Promiňte, šéfe,“ odvětil Yaeger, „ale zaujala nás oblast o kousek jižněji odtud.“

Ukázal na trojici rudohnědých skvrn ve vodách severozápadně od Jamajky. Rozprostíraly se v nepravidelné linii od Kajmanských ostrovů až téměř k západnímu výběžku Kuby.

Yaeger ťuknul do klávesnice a oblast přiblížil. „Máme tu podivnou sérii mrtvých zón, které se navíc objevily dost náhle.“

„Co znamená ta kaštanová barva?“ ptala se Loren. „A proč jsou ty skvrny směrem na severozápad čím dál tmavší?“

„Zdá se, že jde o další masivní nárůst fytoplanktonu,“ vysvětloval Gunn, „ale v daleko větší intenzitě, než jakou známe z delty Mississippi. Vyrostl hodně rychle, ale může mít poněkud přechodnou povahu.“ Kývl na Yaegera, který vyvolal další sérii satelitních snímků.

„Tohle je něco jako časosběrný pohled,“ řekl, „počínaje dobou asi před třemi měsíci.“

Na první fotografii nebylo nic neobvyklého. Na dalším obrázku už bylo vidět jasně zbarvené místo a na následujících fotkách už bylo několik tmavě rudých skvrn. S objevením každé další mrtvé zóny předchozí místa lehce vybledla.

„Dochází tam k nějakému intenzivnímu vlivu, který se postupně rozřeďuje, ale brzy ho následuje další na jiném místě. Jak vidíte, zdá se, že to postupuje od jihovýchodu k severozápadu.“

Pitt si skupinu mrtvých zón zvědavě prohlížel. „Podivné na tom je, že jsou tak vzdálené od pevniny. Nemůže to být následek znečištění od úniků do řeky.“

„Přesně,“ řekl Gunn. „Vůbec to nedává smysl.“

„Je možné, že někdo vyhazuje do moře jedovatý odpad?“

„Možné to je,“ přikývl Gunn, „ale proč by někdo jezdil na všechna ta místa? Kdyby někdo ilegálně vyhazoval odpad do moře, asi by to dělal pořád tamtéž.“

„Nás na tom zaujalo množství uhynulých ryb a evidentní postup těch anomálií směrem k Mexickému zálivu. Narazili jsme na nespočet mediálních zpráv z Jamajky, Kajmanských ostrovů, a dokonce i Kuby, které informují o obrovských počtech mrtvých ryb a mořských živočichů vyplavovaných na břeh mnoho mil od těchto viditelných zón. Nemůžeme říct jistě, že tu existuje souvislost, ale pokud ano, mohou být dopady daleko akutnější, než se zdá z těchto snímků.“

Loren se očima vrátila zpátky k Louisianě: „Pobřeží Zálivu si po olejové skvrně British Petroleum další ekologickou katastrofu nemůže dovolit.“

„Přesně to nám dělá starosti,“ přitakal Gunn. „Pokud nám tyhle mrtvé zóny raší po Mexickém zálivu tím tempem a v takové intenzitě, jakou tady vidíme, může to mít naprosto zničující následky.“

Pitt přikývl. „Budeme muset přijít na to, co je vytváří. Co nám k tomu mohou říct naše hydrografické bóje?“

Yaeger vyvolal další obrazovku, která ukazovala globální schéma. Mapa byla posetá stovkami drobných blikajících světýlek, z nichž každé zastupovalo jednu mořskou bóji NUMA umístěnou někde na světě. Bójky propojené se satelity měřily teplotu vody, salinitu a stavy moře a údaje z nich se neustále stahovaly do Yaegerova počítače. Yaeger přiblížil oblast Karibiku a objevilo se několik desítek bójí. Žádná z nich však neležela v blízkosti mrtvých zón.

„Obávám se, že bezprostředně kolem těch míst žádné nemáme,“ řekl Yaeger. „Kontroloval jsem ty nejbližší, ale neukazovaly nic neobvyklého.“

„Budeme muset získat údaje přímo na místě,“ shrnul Pitt. „Co naše výzkumné lodě?“

„Nejbližší bude zřejmě *Sargasové moře*.“ Yaeger přepnul obrazovku na flotilu výzkumných lodí NUMA.

„Je u ostrova Key West a pomáhá při projektu Podmořských technologií, který vede Al Giordino,“ řekl Gunn. „Mám mu zavolat a pověřit loď vyšetřováním?“

Yaeger zakoulel očima: „Al bude nadšený.“

Pitt nespouštěl zrak z mapy: „Ne, to nebude nutné.“

Loren se podívala svému muži do tváře a okamžitě věděla, kolik uhodilo.

„Ale ne,“ zaúpěla a zavrtěla přitom hlavou. „Už je tu zase vábení hlubin.“

Pittovi nezbylo než se na svou ženu usmát.